

Rtęciowa machina elektrostatyczna.

Jak wiadomo, rtęć elektryzuje się przez tarcie o szkło. Jeżeli przez lejek z papieru filtrowego, umieszczony w szklanym lejku o wązkim wylocie,

zaczniemy filtrować rtęć, będzie się ona elektryzowała, co można wykazać, zanurzając w rtęci jeden koniec drutu, którego drugi koniec połączony jest z elektroskopem. Ładunek elektryczny rtęci posiada znak ujemny. Szkło elektryzuje się dodatnio; ładunek szkła można zebrać, korzystając z higroskopijności szkła,—wystarczy owinać lejek pierścieniem ze staniolu i dać połączenie z odpowiednim zbiornikiem.

Dolewając przefiltrowaną rtęć wciąż do lejka, będziemy wytwarzali coraz to większe ładunki elektryczne—stworzymy w ten sposób maszynę elektrostatyczną, bardzo tanią i prostą, a zarazem niewrażliwą na stan wilgotności powietrza (byle papier filtrowy był dostatecznie suchy).

Drut, zanurzony w rtęci, możemy połączyć z jednym biegunem iskromierza, okładkę ze staniolu z drugim. Dobre jest połączenie rtęci z wewnętrzną okładką jednej butelki lejdejskiej, staniolu zaś z wewnętrzną okładką drugiej butelki, gdy przytym wewnętrzną okładką każdej z tych butelek łączy się z zewnętrzną okładką drugiej.

(Ztschr. f. d. phys. u. chem. Unter. IV, 1911).

sk,